

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1425/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ирена Живковић Стоименов, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност предмета спора 4.107.931,07 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2501/2020 од 10.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2501/2020 од 10.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2501/2020 од 10.11.2020. године.

Образложење

Апелациони суд у Нишу је донео пресуду Гж 2501/2020 дана 10.11.2020. године, којом је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Врању П 93/19 од 28.07.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 3.102,71 динара на име изгубљене зараде у периоду од 28.04.1975. године до 24.05.1975. године, са законском затезном каматом од 03.03.2001. године до исплате, износ од 16.599,60 динара на име изгубљене зараде у периоду од 24.05.1975. године до 04.08.1975. године, са законском затезном каматом од 03.03.2001. године до исплате, износ од 6.825,96 динара на име неискоришћеног годишњег одмора у 1985. години, са законском затезном каматом од 03.03.2001. године до исплате и због мање остварене зараде на другим радним местима у периоду од 04.08.1975. године до 01.11.1977. године износ од 231.402,80 динара са законском затезном каматом почев од 03.03.2001.године до исплате; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу плати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части износ од 1.500.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због повреде права личности износ од 1.500.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне

активности износ од 850.000,00 динара, као и захтев за законске затезне камате на наведене износе почев од 15.10.2018. године до исплате и обавезан тужилац да туженој плати на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 131.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за посебну ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.)

У овој врсти спора не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепеним пресудама одлучено је о захтеву за обештећење за материјалну и нематеријалну штету (рехабилитационо обештећење), као правној последици рехабилитације тужиоца, у односу на кога је донето правноснажно решење Вишег суда у Врању ЗРех 8/15 од 17.07.2018. године којим је усвојен захтев тужиоца за рехабилитацију, и утврђено да је решење Скупштине Општине Сурдулица број ...-.../...-... од 24.05.1975. године ништаво, и да су ништаве све правне последице те одлуке, а тужилац се по добијању тог решења није обратио Комисији за рехабилитационо обештећење, већ је поднео тужбу суду са захтевом за досуђење накнаде материјалне и нематеријалне штете. Разлози пресуђења су засновани на примени материјалног права која не одступа од примене истог права изражене у правноснажним одлукама и одлукама Врховног касационог суда. Ревидент не прилаже уз ревизију примере другачије судске праксе у идентичним или сличним чињеничним и правним ситуацијама.

Шта више, Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 08.12.2015. године усвојио правни став о рачунању рока за подношење тужбе за рехабилитационо обештећење у односу на подношење захтева Комисији за рехабилитационо обештећење, применом одредбе члана 27. Закона о рехабилитацији. Преклузивност рокова за подношење тужбе указује на обавезност претходног обраћања Комисији за рехабилитационо обештећење захтевом за рехабилитационо обештећење, на основу одлуке суда којом се усваја захтев за рехабилитацију.

Ревидент сматра да је побијана пресуда о одбијању тужбених захтева донета погрешном применом наведеног материјалног права, што само по себи није разлог за посебну ревизију.

Осим тога, ревидент указује на битне повреде одредаба парничног поступка наводима да је суд требало да са разлога наведених у пресудама одбаци тужбу. Позива се и на одредбе члана 193. Закона о парничном поступку о могућности претходног обраћања предлогом за мирно решавање спора у односу на Републику Србију. Међутим, битне повреде одредаба парничног поступка нису разлог са кога се пресуда може побијати посебном ревизијом, по одредби члана 404. Закона о парничном поступку.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 15.10.2018. године ради исплате новчаног износа. Другостепена пресуда донета је дана 10.04.2019. године. Вредност предмета спора о коме је одлучено побијаном пресудом је 4.107.931,07 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 34.741 евро.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Према томе, против побијане одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић